

Londra, noiembrie 1790

Cortina se ridică.

ÎNTOARCEREA STĂPÂNULUI

Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat... nu aici, nu în teatrul meu.

Iartă-mi mâzgălelele: mâinile îmi tremură chiar și în clipa în care scriu toate acestea. Mi-e greu să pun tocul pe hârtie, când de fapt vreau să urlu împotriva nedreptății lumii și să azvârl cât colo călimara. O, da! Noi, londonezii, pretindem că suntem civilizați și cultivați, că suntem un far care călăuzește lumea. Dar totul este o minciună! Suntem putrezi... și așa vom rămâne, atâta vreme cât este posibil ca un om să intre în Teatrul Regal din Drury Lane¹ și să pretindă că o ființă umană este proprietatea lui.

Trebuie să-mi recapăt calmul.

O parte din vină îmi aparține, pentru că eu i-am spus lui Pedro că, la această oră matinală, teatrul poate fi doar al

¹ Vezi Glosarul lui Cat de la sfârșitul cărții. (*N. red.*)

nostru. M-am gândit c-o să avem suficient timp să repetăm, la adăpost de priviri ostile. Cât de tare m-am înșelat!

Cititorule, Pedro tocmai fusese distribuit în primul său rol: acela al lui Ariel, duhul care-l slujește pe magicianul Prospero, în piesa *Furtuna* de Shakespeare. Sunt atât de mândră de el... și de domnul Kemble¹, care și-a asumat riscul de a-i încredința rolul lui Pedro, deși l-ar fi putut da unor actori cu experiență. În culise s-a iscat mare tăraoai când s-a aflat că unul dintre cele mai importante roluri îi fusese atribuit prietenului meu african. Pentru unii dintre actorii dezamăgiți nu era suficient că Pedro se dovedise un talentat muzician și dansator: în ochii lor, tot un intrus rămânea; în plus, mai avea și pielea neagră, ceea ce, din punctul lor de vedere, era condamtabil. Întrucât geloziile și prejudecățile persistau în culise, la repetiția în costume de astăzi Pedro își dorea să le dovedească detractorilor săi că se înșelau, voia să le arate că stăpânește rolul perfect.

— Haide, Pedro, dă-mi o mână de ajutor!

Îmi lăsasem felinarul pe podea și mă luptam cu vinciul care face să se ridice cortina. Pedro stătea nemișcat în avanscenă, privind fix în întunericul sălii goale. Fără îndoială, își imagina o mulțime de reacții iscate de debutul

¹ John Philip Kemble (1757–1823), principalul actor al trupei Teatrului Regal din Drury Lane, și unul dintre managerii acestuia, din 1788 până în 1802, în anul următor devenind acționar la Teatrul Regal din Covent Garden, rivalul celui din Drury Lane. (*N. tr.*)

lui. Va avea parte de coji de portocale și de roșii stricate? Sau de flori și aplauze?

— Nu te mai gândi la asta, l-am atenționat. Ce-o fi, o fi. Nimeni, nici măcar domnul Sheridan în persoană, nu știe cum o să se comporte publicul deseară.

Pedro s-a întors spre mine și mi-a adresat un zâmbet sclipitor. Lumânarea pe care o ținea în mână îl lumina doar pe el, lăsând decorul în întuneric.

— O să fie uluit!

Și-a ridicat brațele lateral și a făcut o reverență.

— O să am eu grijă să mă adore!

— Hmmm... om vedea.

Uitasem că Pedro nu era genul de om care să-și subestimeze talentele.

— Dacă tot o să fii atât de uluitor, ar fi de preferat să mai repetăm puțin. Ești amabil să ajuți o domnișoară?

Pedro a apucat de cealaltă parte a vinciului și, împreună, am început să-l învârtim, făcând să se înalțe greoaiele falduri roșii ale cortinei, de parcă am fi înălțat vela unei corăbii. Deodată, a început să cânte.

Dă-l pe marinar jos, coane,

Dă-l pe marinar jos!

M-am apucat să-i țin hangul:

*Ia-ți avânt, hei,
Dă-l pe marinar jos!*¹

Până am terminat strofa, cortina era ridicată și aveam întreaga scenă la dispoziție, ca să repetăm.

— Ne trebuie mai multă lumină, altminteri vreunul dintre noi ar putea să se trezească în fosa orchestrei, cu gâtul rupt, am zis eu, ghemuindu-mă lângă felinarele de la rampă și încercând să le aduc la viață cu o lumânare.

— Nu eu. Cred c-aș fi în stare să joc pe scena asta și legat la ochi, s-a lăudat Pedro. Aprinzând o altă lumânare, a început să facă lumină de la celălalt capăt. Schimbând o privire, ne-am hotărât să ne luăm la întrecere, cine ajunge primul la mijloc. Eu am fost câștigătoarea. Cel puțin, acum știam că sunt mai bună în unele privințe decât înzestratul meu prieten.

— Gata, s-a făcut, am anunțat, ridicându-mă în picioare. Să începem de la intrarea ta.

Mi-am suflecat fusta și am pășit țațoșă, cu mers de bărbat, spre centrul scenei.

— *Apropie-te, Ariel... Hai, vino!*

Eram în largul meu, maimuțărind vocea gravă a domnului Kemble, în timp ce-i făceam semne poruncitoare

¹ Refrenul unui vechi cântec marinăresc, *Blow the Man Down*. („Dă-l pe marinar jos!”) (N. tr.)

cu mâna slujitorului meu, închipuindu-mi că șirurile de bănci goale din fața mea erau ocupate de ființe invizibile, așteptându-mi magia. Neluminat, teatrul semăna cu o imensă cavernă plină de ecouri, un decor cum nu se poate mai potrivit pentru punerea în aplicare a puterilor mele vrăjitorești. Puteam să invoc furtuni dinspre tavanul ornamentat, spirite de sub băncile din stal¹, muzici stranii dinspre tăcuta fosă a orchestrei.

— *Mai sunt corvezi?* a întrebat Pedro, amărât, de după o mască argintie.

Își scosese veșmintele de stradă și rămăsese în costum: pantaloni scurți și bluză de mătase de un albastru viu, peste care purta o pelerină albă, legată de încheieturile mâinilor, ca o pereche de aripi. Doamna Reid, croitoreasa teatrului, copiasse modelul după câteva tablouri înfățișând Carnavalul venețian și era foarte mândră de rezultat. Cercelul lui preferat, cu perlă, trofeul amintind de prima lui performanță artistică din Drury Lane, îi atârna de lobul urechii, lucind palid în lumina slabă.

— *De vreme ce-mi dăruiești aceste cazne...*

— Mai tare! l-am întrerupt, așa cum îl auzisem destul de frecvent pe domnul Kemble strigând în timpul repetițiilor. Închipuie-ți că te adresezi unui pitic tare de urechi, care stă la galerie.

¹ Vezi Glosarul lui Cat de la sfârșitul cărții. (*N. red.*)

Pedro a pufnit; apoi, pentru tot restul tiradei, a ridicat semnificativ tonul. Ascultându-l, mi-am dat seama că era cu adevărat promițător. Văzusem destui actori perindându-se prin Drury Lane, dar niciunul nu avea grația și sensibilitatea lui în intonație. Firește că n-aveam de gând să i-o și spun: era deja mult prea conștient de propria sa măreție. Nu intenționez să înrăutățesc lucrurile.

Și-acum, urma ieșirea acrobatică a lui Ariel. Pedro trebuia să iasă din scenă făcând o serie de figuri acrobaticе, cum ar fi roata, saltul pe spate sau tumbele. Făcându-mi un semn șmecheresc cu ochiul, și-a luat elan și...

Plici, plici, plici!

S-a prăbușit pe podea, la marginea scenei, iar în acea clipă, din întunericul stalului s-a făcut auzită o scurtă rafală de aplauze, făcându-ne pe amândoi să tresărim.

— O, bine jucat, Pedro, bine jucat!

Era o voce de bărbat, venind dinspre sală. Avea un accent straniu — am presupus că american sau poate de prin Indiile de Vest.

Pedro a încremenit. Din praful în care era învăluit, ochii lui negri mă priveau prin orificiile măștii, holbați de groază. Expresia feței lui mă înfricoșa. M-am deplasat până la marginea din față a scenei și mi-am dus mâna pavăză la ochi, să mă apăr de lumina rampei. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Puține lucruri puteau să-l sperie pe prietenul meu

Pedro, iar persoana aceasta izbutise s-o facă doar prin timbrul vocii sale.

— Și zău, fetiço, nici tu nu joci rău... nu că ar fi cazul să-și facă griji Kemble pentru locul lui, deocamdată.

Un bărbat cu umerii largi, înveșmântat cu o haină maronie și cu pantaloni bufanți negri, își croia drum pe intervalul principal, ținând în mână un baston cu vârful de fier. Pe măsură ce se apropia, mi se părea, la prima vedere, un bărbat arătos, bronzat. În schimb, în clipa în care a ajuns să fie scaldat în lumina din fosa orchestrei, am observat duritatea din ochii lui și cruzimea cutelor din jurul gurii. Părul negru, brăzdat de șuvițe sure, îi ieșea de sub pălărie. Pășea ca și cum ar fi fost stăpânul acestor locuri, ceea ce mă deranja foarte mult.

I-am făcut o reverență politicoasă.

— Îmi pare rău, domnule, dar teatrul este închis până la ora șase, am rostit, țâfnoasă, dându-i de înțeles cât se poate de limpede că nu era dorit aici, indiferent cine-ar fi fost.

A făcut un gest cu bastonul, de parc-ar fi alungat o muscă.

— N-am venit aici pentru vreun spectacol. Am venit să-mi iau înapoi ce-mi aparține.

Închipuindu-mi că poate pierduse ceva în învălmășeala de la ieșire, de după reprezentația din seara anterioară, l-am întrebat mai politicos decât ar fi meritat:

— Ce-ați pierdut, domnule? Pot să vă ajut?

A izbucnit în hohote puternice de râs.

— Poți, domnișorică. Am venit după sclavul meu, Pedro Hawkins.

Am auzit un scâncet, în timp ce Pedro se ridica anevoie în picioare. Ducându-mi mâinile la spate, i-am făcut semne repezite care însemnau „Șterge-o!”, dându-i astfel de înțeles să fugă din teatru pe la intrarea artiștilor.

— Sclavul dumneavoastră? Cred că trebuie să fie o greșeală.

— Eu nu fac greșeli, m-a contrazis Hawkins, apropiindu-se. Băiatul e al meu și am venit să-l iau!

— Așa, domnule? Păi, îmi pare rău, dar nu puteți să-l luați, i-am replicat, pe un ton ironic.

— Nu? Nu pot?

Cu o neașteptată agilitate pentru un tip atât de corpolent, omul a făcut un salt peste fosa orchestrei și s-a cățărat pe scenă. M-am dat cu un pas înapoi, împiedicându-l astfel să-l urmărească pe Pedro în culise.

— O haimana¹ ca tine n-o să mă împiedice să iau ce e al meu, a adăugat, fluturându-și bastonul spre mine. M-am silit să nu tresar.

— Firește că nu, domnule, am replicat, pe un ton de politețe prefăcută. Ceea ce încerc eu să vă spun, domnule,

¹ Vezi Glosarul lui Cat de la sfârșitul cărții. (*N. red.*)

este că Ariel, cel pe care l-ați văzut adineauri, nu este Pedro, băiatul pe care-l căutați.

— Nu? a replicat, sarcastic, omul.

Acum, executam amândoi un soi ciudat de dans Barnaby¹: ne mișcam când într-o parte, când în cealaltă, încercând să-l opresc să fugă în urmărirea lui Pedro.

— Nu. Din nefericire, Pedro Hawkins a murit de friguri luna trecută. Cel pe care l-ați văzut este dublura lui.

— Aiurea!

— E adevărul adevărat, zău, domnule (replică rostită cu degetele încrucișate la spate). Vă înțeleg confuzia: se datorează costumului și măștii. Dar băieții negri sunt pe-aici zece la un ban. Păstrăm câțiva de rezervă, pentru eventualitatea în care se întâmplă să moară din cauza climatului friguros de la noi, lucru destul de frecvent.

Nu s-a lăsat păcălit.

— Lasă-mă să mă duc după el, atunci; imediat o să-ți spun dacă e el sau nu.

— Nu pot, domnule. Nu-mi este permis să las pe nimeni în culise. Mă amendează cu cinci șilingi dacă fac asta.

S-a scotocit prin buzunarul vestei și a scos de-acolo o mână de monede.

¹ Denumire, în argoul londonez, a unui vechi dans (uitat în prezent) cu ritm rapid. (*N. tr.*) Vezi și Glosarul lui Cat de la sfârșitul cărții. (*N. red.*)

— Uite, ai aici mai mult decât echivalentul amenzii.
Acum, lasă-mă să trec, sau schimb foaia!

N-am luat în seamă monedele.

— Nu pot să fac una ca asta.

— Dă-te la o parte din calea mea!

Ochii injectați de sânge îmi aruncau priviri furioase.
Și-a ridicat bastonul.

— Nu!

I-am susținut privirea, cu bărbia azvârlită sfidător înaintea mea. N-aveam de gând să las un bătauș mătăhălos ca el să pună mâna pe Pedro! Atunci, omul s-a întins spre mine și m-a înșfăcat de ceafă. Brusca lui izbucniră de violență m-a luat pe nepregătite. Atârnam în strânsoarea lui ca o păpușă cu sforile rupte, nefiind în stare să fac altceva decât să-l înjur. Cum de îndrăznește să-și pună labele pe mine?

— Știi ce se face cu obrăznicăturile ca tine, acolo de unde vin eu? a șuierat, îndesându-mi bastonul sub bărbie. Le învățăm minte cu asta! Și m-a pocnit cu putere cu bastonul în maxilar. Asta o să-ți închidă gura!

— Ce-i faci, domnule, acestei copile? se auzi o voce tunătoare, venind din spatele scenei. Apoi, domnul Kemble — înfășurat în mantia stacojie de magician, având pe chip un machiaj de un alb uimitor, sprâncene întunecate și ochi negri, scânteietori — și-a făcut intrarea, pășind apăsat pe scândurile scenei. Părea să radieze forță.

— O învăț buna purtare, a răspuns necunoscutul, zgâlțâindu-mă precum un câine care a prins între colți un șobolan.

— Încearcă să intre în culise, domnule! Încearcă să-l fure pe Ariel! am scâncit eu.

— Las-o jos imediat! a vuit vocea directorului teatrului, care era și actor.

— Mai întâi, aduceți-mi băiatul.

— Vorbești prostii, omule. Las-o jos!

— I-am spus că Pedro a murit săptămâna trecută, dar n-a vrut să mă creadă, am adăugat, pe jumătate sufocată din pricina strânsorii.

Domnul Kemble a ridicat din sprânceană, dar n-a spus nimic prin care să dea în vileag minciuna mea.

— Ține-ți gura! a mârâit individul la mine. Să nu-ți treacă nici pentru o clipă prin cap că poți să-l aiurești¹ pe Kingston Hawkins, vrăjitoare mică. Băiatul îmi aparține, după lege. Îl țineți aici împotriva voinței mele.

Domnul Kemble a făcut un pas spre el.

— Băiatul despre care vorbești dumneata este... a fost ucenicul dirijorului de orchestră din teatrul meu, Signor Angelini.

— Angelini ăsta al dumneavoastră e un macaronar nebun. N-ar fi în stare să recunoască în viața lui o înțelegere adevărată. Omul care i l-a vândut pe Pedro n-avea niciun afurisit de drept să facă asta. Băiatul — mort sau viu! — e al

¹ Vezi Glosarul lui Cat de la sfârșitul cărții. (*N. red.*)

meu, vă spun! Și nicidecum nu poate un actor sărit de pe fix să-mi spună că-i altfel!

Actor sărit de pe fix! Indignată, l-am lovit zdravăn în fluierul piciorului: îl insultase pe cel mai admirat actor din țară! Dar, procedând astfel, n-am făcut decât să-mi câștig dreptul la o nouă smucitură.

— Ei bine, domnule, din nefericire pentru dumneata, a ripostat domnul Kemble, cu voce de gheață, te afli în incinta teatrului acestui „actor sărit de pe fix”...

Am auzit zgomot de pași: domnul Bishop, irascibilul director de scenă, cu singurul său ochi sănătos ațintit asupra persecutorului meu, celălalt fiind ascuns de peticul său negru, a venit fuga, agitând un ciocan. În spatele lui, Tom cel Lung a ieșit din întuneric, plesnind amenințător în palmă cu un lanț.

— ...și ești înconjurat de trupa și de echipa lui. Îți propun să-ți prezinți pretențiile la autoritățile corespunzătoare și să încetezi cu maltratarea lui Cat. Te porți cu ea de parc-ar fi o pisică maidaneză pe care ți-ai pus în gând s-o îneci.

Individul care mă ținea prizonieră a lăsat să-i scape un șuierat. Caliban¹, altfel cunoscut ca domnul Baddeley², a apărut la lumină tropăind, într-o ipostază înfricoșătoare, cu

¹ Personaj din *Furtuna* de Shakespeare, descris ca un monstru diform, fiu al vrăjitoarei Sycorax și al unui demon, devenit sclav al magicianului Prospero. (*N. tr.*)

² Robert Baddeley (1733—1794), actor englez, membru al companiei Drury Lane din anul 1762, foarte apreciat mai ales în rolurile comice. (*N. tr.*)

mustățile lui sălbatice și veșmântul din pânză de sac împrôșcat cu noroi. Mânuia un buștean cu evidenta intenție de a-l abate asupra oricărui adversar care i-ar fi ieșit în cale. Alți șase indivizi, îmbrăcați în marinari, au sosit în urma lui și au format un semicerc în spatele domnului Kemble, suflecându-și mânecile nerăbdători să înceapă încăierarea.

— Ai răgaz cât număr până la trei. Unu...

Kingston Hawkins și-a rotit privirile în jurul lui, numărându-și adversarii.

— Doi...

Și-a lăsat privirea în jos, spre chipul meu murdar, întrebându-se dacă meritam eu atâta tărbăoi.

— Trei!

M-am pomenit trântită la podea.

— O să mă întorc eu! a strigat, în timp ce sărea înapoi în stal. Cu forța! Ați face mai bine să mă așteptați cu sclavul meu, sau cu coșciugul lui. Și să înțelegeți bine ceea ce vă spun: dacă e mort, până și viermii care-i mănâncă trupul sunt tot proprietatea mea. N-aveți cum să-l ascundeți de mine.

Și ușa de la stal s-a închis, trântită. Pe scenă s-a așternut o tăcere deplină. Apoi, domnul Kemble mi-a întins mâna, ajutându-mă să mă ridic în picioare.

— Și-acum, a rostit el cu nepăsare, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic deranjant, unde am rămas? A, da: Ariel al nostru și-a luat zborul. N-ar fi mai bine să-l readuci din morți, Cat?